

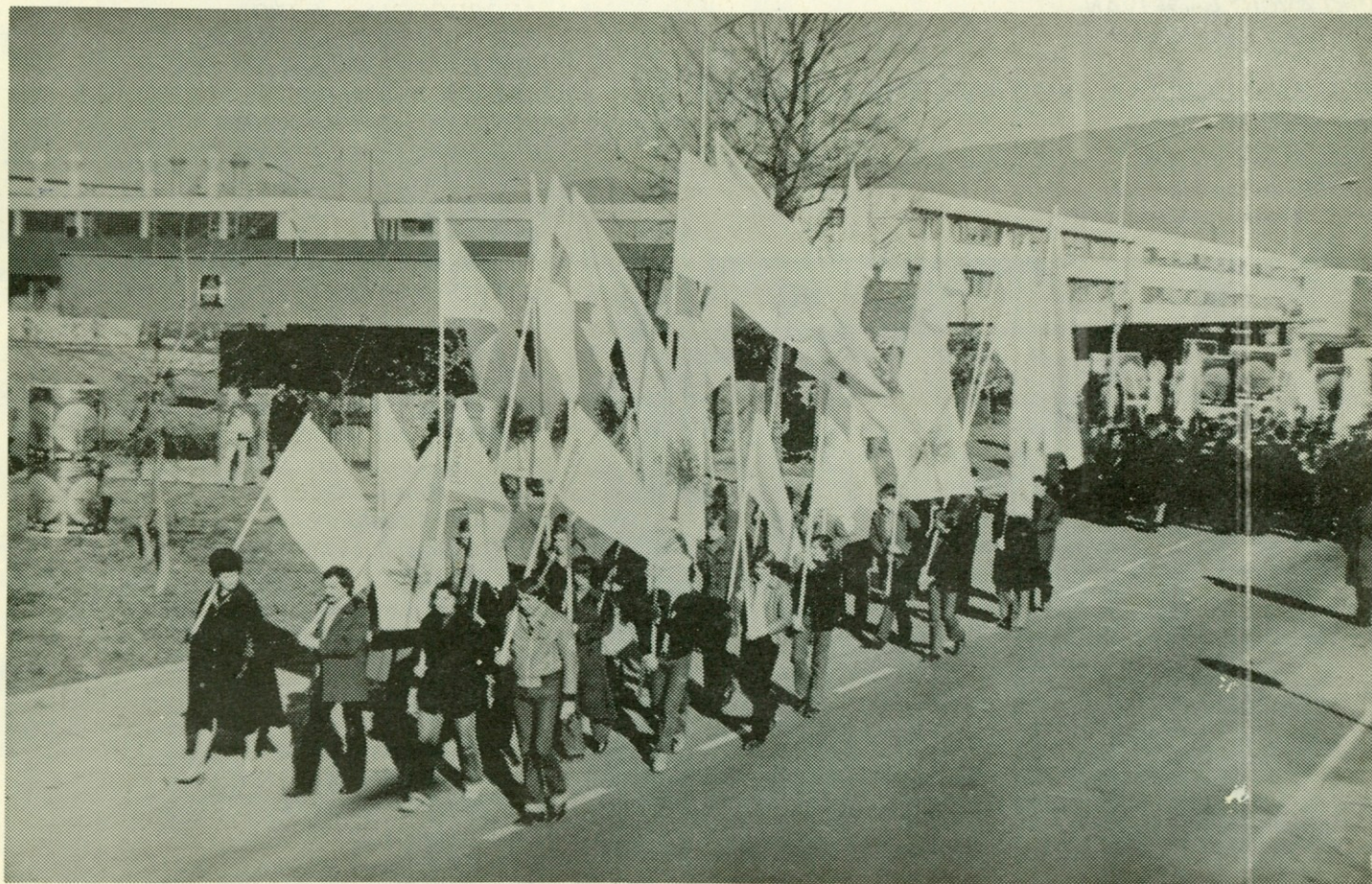

intormator

gorenje
gorenje
gorenje
gorenje
gorenje

LIST ZA INFORMIRANJE DELAVCEV GORENJA – ŠT. 9 – VELENJE, 25. 4. 1979

ŽIVEL 1. MAJ - PRAZNIK DELA

ZASTAVE, RDEČI NAGELJNI, PESEM IN ČVRSTI STISKI ROK. PRVI MAJ ! NAŠ PRAZNIK, KI GA PRAZNUJEMO SVOBODNI V MLADI DOMOVINI SREČE IN SMEHA IN DELOVNIH ZMAG. V DOMOVINI, KI JE ZRASLA IZ BORBE, POGUMA IN ZVESTIH SRC, KI JIH JE ŠE TRDNEJE POVEZALA USTANOVITEV OSVOBODILNE FRONTE SLOVENIJE 27. APRILA 1941. V TAKŠNI DOMOVINI JE VSAK DAN LEP IN BOGAT.

DRŽAVNA ODLIKOVANJA DELAVCEM GORENJA

Vsem nam je dobro poznana pot razvoja Gorenja. Poznani so nam delovni uspehi. Strma pot razvoja, od kovaške delavnice do sodobnih in prostornih tovarniških dvoran, je tesno povezana z delom, ki so ga v to vložili številni naši delavci. Med njimi so tudi delavci, ki so zvesti Gorenju deset, dvajset in še več let. In ne samo zvesti Gorenju, temveč prizadevni pri svojem delu. Prizadevni pri poglob-

ljanju samoupravnih odnosov v vseh sredinah tako v našem delovnem kolektivu kot tudi zunaj njega.

Ob izteku srebrnega jubileja Gorenja, ki smo ga slavili v minulem letu, je bilo naše Gorenje odlikovano z redom dela z rdečo zastavo. Sedaj, pred delavskim prvim majem, pa bodo državna odlikovanja prejeli tudi naši delavci:

RED DELA Z RDEČO ZASTAVO

ATELŠEK Ivana IVAN

RED REPUBLIKE Z BRONASTIM VENCEM

BONAČ Andreja FRANJA

RED DELA Z ZLATIM VENCEM

MIKLAVČIČ Janeza IVAN

ŠTERBAN Karla MILAN

RED ZASLUGE ZA NAROD S SREBRNO ZVEZDO

ČASL Franca ANTON

GLUŠIČ Antona ANTON

SIRŠE Franca IVAN

„VSI, KI DANES PREJEMATE TO ODLIKOVANJE, IMATE SVOJ DELEŽ V STRMEM ENKRATNEM RAZVOJU GORENJA V NAŠI DOLINI IN V NJEGOVEM DRUŽBENO POMEMBNEM VPLIVU V ŠTEVILNIH OBČINAH NAŠE DOMOVINE, KJER ZDRUŽUJETE SVOJE DELO IN SREDSTVA ...“ JE MED DRUGIM DEJAL ODLIKOVANCEM FRANJO KORUN, PREDSEDNIK SKUPŠČINE OBČINE VELENJE.

RED DELA S SREBRNIM VENCEM

ZILLI Ivana IVAN

VALAND Blaža IVAN

ŠVAJGER Ernesta GREGOR

PISTOR Hanibala OSKAR

HERLAH Jože JOŽE

KUMER Ivana ANTON

GERATIČ Slavka SLAVKO

ANDROČEC Lenarda IVO

BABIČ—DREV Franca IVANKA

BAJEC—HOFER Karela IVANKA

BATIČ Rafaela ALOJZ

BENETEK Jože LJUBOMIR

BRINOVEC Franca FRANC

DROLČ—VOUŠEK Pavla VLASTA

FUČIK Karla KARLO

GLOJEK Florjana FLORJAN

GOLOB Franca MILAN

GREGORIČ Cvetka MILE

GRIČAR Ivana IVAN

HRAMEC Franca DANIJEL

HUŠ—REBERŠEK Jože MARIJA

JEHART—ŽOHAR Franca KRISTINA

KLINAR Vinka VINKO

KOMPAN Fortunata JOŽE

KUDER Mihaela JOŽE

LOČIČNIK Alojza IVAN

LUKIČ Dragoljuba MIODRAG

LUZAR Josipa ZVONIMIR

MASTNAK—KOVAČIČ Alojza AMALIJA

MEDVED—KRAJNC Pavla JOŽEFA

MEDVED—POČKAJ Jože MARICA

OREŠNIK Martina ANTON

PAHOLE Adolfa RUDI

PLANKO Jurija KAREL

PLETERSKI Franca VILKO

RAKIČ Ivana BRANKO

SAJE Alojza ALOJZ

SATLER Franca ZDRAVKO

ŠEPEC Jožefa IVAN

ŠUŠTER Franca JOŽE

TERAN—ŠTEMPEL Ivana JOŽICA

VREŠ Jožefa ZDRAVKO

ZAKONJŠEK—ŽGAJNER Jožefa ANA

ZLOVŠE Franca ANTON

ŽGANK Franca MARJAN

ŽIVKO Ivana JANEZ

ŽOHAR Franca MARICA

kulturni utrinki

DRAGI BRALCI !

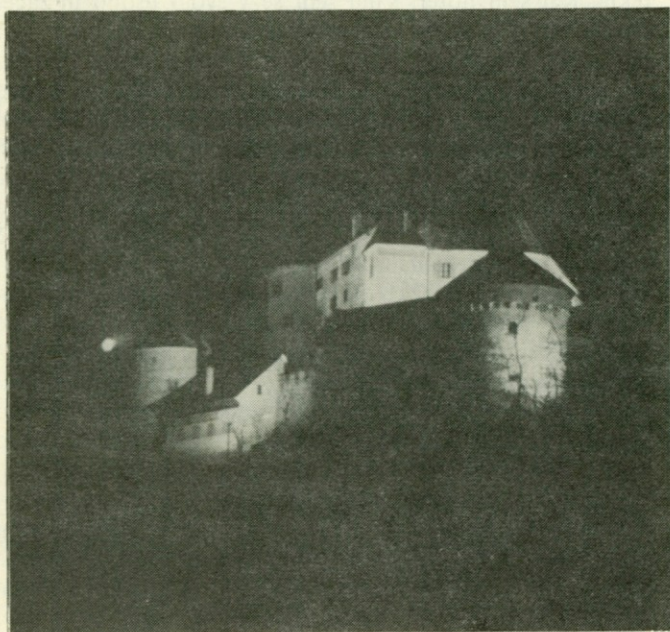
Pred vami so prve štiri strani nove priloge Informatorja, ki smo jo naslovili Kulturni utrinki. To so vaše strani, strani vaših prispevkov in fotografij.

S to prilogo bi radi zajeli utrip kulture v naši tovarni. Radi bi pisali o pesmi in glasbi in igri, o našem življenju in delu, o naših odnosih. O vsem, kar je danes naša kultura.

Najprej je vedno začetek, ki je težak. Toda z vašo pomočjo prihodnjič ne bomo več začetniki. Danes so to štiri strani naših želja in hotenj, prihodnjič bodo to štiri strani naših želja in hotenj in resničnosti. Prihodnjič bo namreč še več vaših prispevkov, bogatejših in polnejših. Prihodnjič, čez en mesec, bodo naši Kulturni utrinki resnično zaživel.

MI O KULTURI

V ponedeljek, 30. aprila, lahko na I. programu ljubljanskega radia od 10. do 12. ure prisluhnete razgovoru o kulturi v TGO Gorenje Velenje.

Velenjski grad (Foto Dušan Peer)

Ko bi znal

*Ko bi znal tako zapeti,
kot slavček bi žgoel,
in dekletu srce vneti,
takrat bil bi še vesel.*

*Tako pa pojem le za sebe,
nihče ne mara zdaj zame,
ko mi glas je kot od sove,
ki ponoči oglaš se.*

Š.

Kresnica

*V tihi, temni noči hodim sama,
čisto sama na samotni poti,
ki vije se ob njivah, ob potokih, poljih,
ki izgublja se v gozdovih.*

*Daleč stran od sebe vidim dve kresnici,
ki vedeti mi data, da nisem sama,
da v sebi nosim plamen — dim trpljenja.*

*V tihi, temni noči hodim sama,
z mislijo na tebe dragi,
ki kriv za lučko si življenja,
ki kriv za plamen si trpljenja.*

B.

Senca

*Senca si bil
in kot senca boš minil,
ko zaide sonce sreče,
ki goreti zate noče.*

Š.

Ciril Kosmač

POT V TOLMIN

(Odlomek)

„Če bo vse prav, boš v juniju že šel k mali maturi, kakor se reče.”

Pob je samo z rameni zmignil in trznil z nosom.

Oče se je spet pogladil po nosu, se spet odkrehnil in šele po dolgem premolku vprašal:

„Povej mi, ali si že kdaj premišljal, kaj bi rad bil?”

Pob ga je pogledal in nato zmajal z glavo.

„Nikoli?” je vztrajal oče s prikritim razočaranjem.

„Nikoli . . .” je odkimal pob.

„Hm . . .” je zamrmral oče. Nato je tudi sam zmajal z glavo in rekel sam zase: „Čuden otrok . . . Sedemnajst let bo star, pa ga prav nič ne zanima! . . .”

Pob je potegnil glavo med ramena in molčal. Bilo mu je neprijetno, kakor bi mu oče spet očital neko duševno pomanjkljivost. Z grenkobo v duši je začel ugotavljati, da mora biti res čuden otrok, nekakšna nesrečna zguba, ki ni samo odveč na tem svetu, temveč dela skrbi tudi materi in očetu.

„O, jaz pa sem premišljal! . . .” je vzdihnil oče in se ozrl v nebo.

„In kaj naj bi bil?” je hitro vprašal pob, ker bi mu rad ustregel.

„Hočem reči, da sem premišljal o sebi, ko sem bil v tvojih letih,” je rekel oče. Potegnil je iz žepa robec, ga razgrnil in zaplahutal z njim, toda useknil se ni. Spravil ga je spet v žep, se prijel za nos in se zamislil. Šele po dolgem premolku se je spet oglasil:

„Vidiš, jaz sem bil edini otrok. Oče bi me bil prav lahko dal v šole. Sam sem silil, drugi so ga silili, a vse je bilo bob ob steno. Bil je trmast in zelo starokopiten mož. Zmeraj je ponavljal eno in isto: Kmet je rojen za kmeta, a ne za gospoda! . . . Jaz pa sem bil prepričan, da nisem bil rojen za kmeta. Kmečko delo me ni prav nič veselilo. In tudi otepal sem se ga. Pasel sem skoraj do svojega dvajsetega leta. Takrat smo imeli v naših krajih še ovce. Pasel sem naše in tuje; moja čreda je včasih štela tudi sto glav . . . Vidiš, tako sem bil lahko pod Vranjekom od zore do mraka, večkrat pa tudi vse noči. Polegaval sem, bral in bral, gledal po dolini in razmišljal, koliko povesti bi se dalo napisati tudi o naših krajih in naših ljudeh. In koliko sem jih tudi napisal! . . . Hočem reči, da sem jih napisal v glavi, v mislih!” je hitro dodal. Pomolčal je in nadaljeval: „O, saj nič ne rečem, da ne bi bil rad pisal tudi v resnici . . . Kaj bi tajil! . . . Toda kako naj bi bil pisal? Za to mora biti človek poklican, kakor se reče . . . Rojen mora biti za to . . . Ali poslušas?”

„Poslušam,” je prikimal pob.

Oče je stopil nekaj korakov molče. Gladil se je po nosu. Očitno je o nečem premišljeval, pa se ni mogel odločiti, ali bi prišel z besedo na dan ali ne. Naposled se je le odkrehnil in začel:

„Vidiš, zato pa . . . saj pravim . . . človek razmišlja o tem in onem . . . včasih pametno, včasih neumno. . . no, pa kaj bi, sanj in želja se nikdar ne znebiš, če si človek, kakor je treba. Tako je to! . . .”

Pob je čutil, da se je oče premislil in da ni povedal tistega, kar je nameraval. To je čutil tudi oče, zato se je takoj zagnal v pogovor:

„Kaj sem že hotel reči? . . . Saj. Hotel sem reči, da nisem samo bral. Tudi učil sem se. Učitelj mi je bil posodil slovensko slovnico Antona Janežica. Vso sem premlal, vse sem prepisal. Na pamet sem jo znal tako rekoč . . . No, kaj bi govoril, sanjal sem in sanjal, kako bi se rešil našega vresja. Pa tudi trezno sem razmišljal o tem. Slovnica, to je že lepo, toda kam naj bi šel s slovnico . . . Vidiš, tako sem sklenil, da se bom naučil orgljanja in da pojdem kam drugam za organista in pevodovjo. In naučil sem se. Sam. Oče mi seveda ni hotel dati denarja, da bi si bil kupil star klavir. Pa sem šel za delavca. Prav takrat so sekali cesto skozi Dominov rob. Mislil sem, da bo očeta zadela kap od sramote, ker mu sin dela na cesti. Treba je vedeti, da je bil takrat delavec še manjvreden človek; v Dominovem robu so delali skoraj samo Furlani in Lahi . . . No, zaslužil sem šestdeset goldinarjev in si kupil star klavir. Sam sem napel strune in začel brenkati. A še nisem imel miru. Lepega dne pridem domov in najdem klavir pod tepko. Oče ga je pahnul iz hiše; še dobro, da ga ni bil razsekal s sekiro. . . Niti besede nisem rekel. Potegnil sem klavir na skedenj, si z deskami ograbil kot in brenkal naprej. Tako je to bilo! . . . Brenkal sem in čakal, da pojdem k vojakom. Upal sem, da bom pogledal v svet in se česa naučil. Če se je kdo veselil nabora, sem se ga jaz veselil. Pa me niso vzeli zaradi krčnih žil. . . Z vojaščino torej ni bilo nič. Leta pa so tekla. Kaj sem hotel. Vdal sem se v svojo usodo in začel kmetovati. Pa nisem dolgo vzdržal doma. Najprej sem šel za pismonošo, potem sem vzel v najem majhno gostilno, odprl sem trgovino . . . no, kaj bi govoril . . . vse sem poskusil. . . Saj vem, da nisem ničesar dosegel, toda vsaj skušal sem nekaj doseči . . . hotel sem nekaj biti . . . Vidiš, in zdi se mi, da mlad človek mora sanjati, pa čeprav sanja same nemogoče, nedosegljive stvari . . . Ha, če se spomnim vseh svojih sanj, me je še zdaj skoraj sram. . . Toda nič zato!” je pribil in zamahnil z roko.

Pob je skoraj vse to že vedel. Pripovedovala mu je bila mama, ki je marsikaj pretrpela zaradi očetovih sanjarij. Oče pa o svojem življenju še ni bil govoril z njim, posebno pa ne s takšnim naglasom. Zavzeto ga je poslušal in hkrati premišljal, da vse to, kar je oče počenjal, nemara ni bilo preveč resno in pametno, toda kljub temu je čutil, kako raste v njegovih očeh. In zato mu je bilo teže pri srcu, ker se je sam tako slepo prepuščal usodi.

Prišla sta do studenca, ki izvira pod cesto, komaj nekaj metrov nad Sočo. Napila sta se sladke mrzle vode in krenila po ravni cesti po Dobravah. Oče je korakal molče in zamisljeno. Pob je čutil, da še ni povedal vsega, kar je imel na srcu. In res se je prav kmalu spet pogladil po nosu in se odkrehnil ter nato z očitno zadrego vprašal kar se le da prizanesljivo in celo nekoliko skrivnostno:

„Ali ne pišeš pesmi? . . .”

Pob je poskočil in zardel, kakor bi ga bil oče vprašal, če je zaljubljen.

„Ne! Pesmi pa že ne pišem!” je odločno rekel.

Očetu je bilo očitno všeč, ker je pob tako poskočil. Nasmehnil se je in ga začel miriti:

„No, no, pa tudi če bi jih pisal! . . . Prava reč! . . . Saj pravijo, da jih pišejo vsi študenti.” Pogladi se je po nosu in dodal: „In pišejo jih tudi drugi mladi ljudje . . . celo preprosti kmečki fantje.”

„Saj vem,” ga je prekinil pob. „Mlinarjev Cene jih piše, pa se mu vsi posmihajo.”

„Posmihajo se mu,” je prikimal oče. „Toda kljub temu prav dobro vedo, da je Cene najbolj moder fant v vasi . . . In če bi ga bili dali v šole, bi nemara zares pisal. Kaj se ve . . . Sicer pa ljudje tudi prave pesnike in pisatelje nekam čudno gledajo . . .”

Stopila sta nekaj korakov molče, nato se je oče spet oglašil:

„Pesmi? . . . Saj nič ne rečem, tudi pesmi rad berem. Toda raje imam knjige, hočem reči, povesti, romane . . . knjige, ki pišejo o človeku, . . . o našem življenju . . .” Pogladi se je po nosu in vzkliknil: „Vidiš, zato pa pravim, da je škoda, ker v naši dolini ni nobenega pisatelja. Snovi, kakor se reče, mu ne bi manjkalo . . . No, sicer pa sem že prej rekel, da mora biti človek poklican za to, kakor se reče. . . Rojen mora biti za to . . .”

„Tudi jaz raje berem povesti kakor pesmi,” je rekel pob, da bi pač nekaj rekel.

Oče se je zamislil. Molče sta prišla do razpotja, kjer se cesta odcepi v Poljubinj, in se začela po klancu spuščati proti Tolminski. Na mostu se je oče odkrehnil in se obrnil k pobu ter nato skoraj sramežljivo zaupno vprašal:

„Ali se spominjaš tistih papirjev, ki sva jih bila lani našla pod tramom, ko sva klasinila streho?”

„A, Ladja brez krmarja?” je vprašal pob, ki se je dobro spominjal, kako je potegnil izza trama šop zakajenih papirjev, popisanih s pisavo, ki se mu je zdela znana.

„Tako je,” je prikimal oče. „Ladja brez krmarja” je bil naslov . . . Vidiš, tisto sem jaz pisal. . . Kdaj? . . . Skoraj pred tridesetimi leti . . . Če bi bili drugi vedeli, bi se bili tudi meni posmihali, kakor se posmihajo Mlinarjevemu Cenetu . . .”

„In zato si skril za streho?” je rekel pob.

„Najbrž . . .”

„In zakaj si mi izpulil iz rok in vrgel proč?”

„Zakaj? . . . Kdo naj to ve? . . . Sicer pa sem ti povedal samo zato, da boš vedel,” je rekel oče in naglo stopil po mostu.

Pobu je bilo neprijetno pri srcu, kakor da bi se bil oče izpovedal nečesa otročjega, nečesa, kar mu je jemalo dostojanstvo očeta, dostojanstvo resnega in pametnega človeka. Začutil je, da ga gleda s pomilovanjem, hkat pa tudi z večjim in drugačnim spoštovanjem, kakor ga je bil gledal prej. Gledal je, kako je hodil, kako je govoril, kako je z rokami izbiral in nato podpiral besede, kako je naročil dve juhi in dve žemlji, kako je jedel, kako si je brisal brke. Prej mu je bil tako blizu, tako domač, tako razumljiv, zdaj pa se mu je nekako odmaknil, in bili so

trenutki, ko se je skrivaj zazrl vanj in ga gledal, kakor ga ne bi bil še nikdar videl . . . Bil je drugačen. Prej je bil oče samo oče, zdaj pa se je pob nenadoma zavedel, da ni samo oče, temveč da je človek s svojim življenjem.

In kakšen je ta človek, ki je njegov oče? Dober. In kakšno je bilo in je njegovo življenje? Težavno, toda polno. In nenadoma je začutil, da ga ima tako rad, kakor ga ni imel rad še nikoli. Pa ne samo rad. Ponosen je bil nanj . . . Z odločnim korakom je šel z njim do šole. In ko mu je oče na stopnišču še enkrat rekel, naj nikar ne bo mulast in naj se z ravnateljem pogovarja prijazno in z zanimanjem, mu je pob veselo, res iz srca obljubil, da bo prijazen, da se bo za vse zanimal in da se bo pridno učil.

Če bila bi . . .

*Če bila bi metulj, bi poletela v nebo
in pozdravila ptice.*

*Pozdravila bi cvetlice in jim odvzela
nekaj sladke medice.*

*Če bila bi čebela, bi delala
od ranega jutra do poznega večera.
Sladki med bi razdelila otrokom,
ki ga radi imajo, da se z njim posladkajo.*

*Če bila bi mama,
otrok ne bi nikoli kaznovala,
le naj se podijo, igrajo, norijo,
saj kazni že čisto brez zveze delijo.*

*Pa kaj morem,
ko nisem ne metulj, ne čebela, ne mama
in si to samo mislim,
kadar sem sama . . .*

TANJA PEČOVNIK, 7. a

Oči

*Pravijo mi, da imam lepe oči,
pravijo mi, da imam prelep pogled,
pravijo mi, da je v njih toplina.*

*Moje oči so tvoje oči,
za tebe sijejo,
tebi govore,
tebe iščejo.*

*Čakajo te več dni
in jočejo ker te ni
v objemu mojem.*

ANDREJ ODER

ČE BI POROČNI PRSTAN SPREGOVORIL,

bi nekako takole povedal: „Oh, da, časi se spreminjajo. Včasih je bilo vse drugače, vse lepše. Bil sem širok in težak, sijal sem kot sonce, in roka, ki me je nosila, je bila ponosna name. Zanj nisem bil le zlat obroček, pomenil sem ji srečo, ljubezen in usodo. Spremljal sem jo od poročnega obreda do groba. To je bila včasih zelo dolga pot, dolga in lepa. Včasih si je roka okrasila prste še z drugimi prstani, ki so imeli vdelane blesteče, drage kamne in so bili lepši kot jaz. Pa nisem bil nanje ljubosumen, ker sem dobro vedel, da ima roka, kljub vsemu mene najraje. In res je, drugega za drugim odložila, le jaz sem ostal in jo še vedno krasil. Roka je postala rumenkasta, koža nagubana, hladna in stara. Neštetokrat me je pobožal dolg, ljubeč pogled, prsti druge roke so nalahno zdrseli preko mene. Če bi imel dušo, bi lahko rekel, da mi je bilo takrat zelo dobro pri duši, kajti zavedal sem se, da sem še vedno nenadomestljiv in da so v mojem zlatem, blestečem telescu skriti najnežnejši, najlepši spomini tistega, ki mu pripadava jaz, in roka, ki me nosi.

In ko se je roka, ki me je nosila, popolnoma ohladila in postala trda, negibna, je bil konec gospodarjeve in moje poti. Kakor vdan služabnik sem sprejel nase poslednjo dolžnost, kakor sonce sem blestel na mrtvi roki, ki je oklepala križ na mrtvaškem odru med rožami in prižganimi svečami. To je bilo moje in gospodarjevo zadnje svečano pozemeljsko doživetje ...

Zdaj pa je moja življenjska pot povsem drugačna. Postal sem tanjši in lažji. Svoje svobodno življenje bi lahko razdelil v štiri letne čase, (pomlad, poletje, jesen in zimo.)

Svojo pomlad doživljam takrat, ko blestim v zlatarjevi izložbi. Svetim se, in nešteto pogledov se hrepeneče ustavlja na meni. Mlada dekleta ponoči sanjajo o meni in o možu, ki me bo kupil zanje. Lepo je tako živeti. Vedeti, da si zaželen in občudovan. Potem pa nekoč seže po meni roka. Mor-

da je to nežna, majhna ženska roka z urejenimi nohti, ali dobrodušna, velika moška roka. Kupijo me.

Še vedno doživljam svojo pomlad. Roka je dobra z menoj, ponosna je name, ljubeči pogledi me grejejo, včasih celo zaljubljene ustne dahnejo poljub na moj gladki, zlat hrbet. Toda nekoč, oh, morda prav kmalu, me jezni prsti surovo iztrgajo iz mojega kraljestva in me vržejo na tla. Takšen je začetek mojega drugega življenja, polnega poletnih viharjev in neviht.

Roka postane muhasta. Včasih je dobra z menoj in je ponosna na mojo preprosto lepoto, potem pa me spet nepričakovano sname in skrije. Tako menjavam svoj prostor na roki, na tleh, v torbici ali v naprsnem žepu svojo drugo življenjsko dobo — dobo poletnih neviht.

Moja življenjska jesen pa je mirna, kakor so ponavadi mirne jeseni, življenjske seveda? ! Poletnih neviht ni več, moja romanja s roke v torbico ali žep, so končana. Tičim nekje pozabljen in zapuščen. Nekje v kotičku predala nočne omariče, pisalne mize ali morda celo kuhinjske kredence, nekje tu me še lahko najdete. Roka me ne mara več. Nosi druge prstane, z velikimi steklenimi modnimi kamni, ki se mrzlo in prazno lesketečejo. Roka sama je postala hladna, kakor se je ohladilo srce tistega, ki mu pripada. V njem umira ljubezen.

Samo še enkrat se spomni name. Poišče me, v samotnem skrivališču, kjer se končuje moja pot; zima je. Ležim na hladni dlani in brezčuten pogled me tehta, računa. Prsti me polože v zametno škatljico in začne se zadnje romanje skozi nešteto tujih, mrzlih rok, dokler končno ne obležim na tehničnici v neki starinarni. Nič več nisem nosilec sreče, ljubezni, zlata vez dveh usod. Samo še košček zlata sem, ki ima toliko in toliko karatov ...

Takšen je moj konec ...

Lep konec, le za koga ... ?

N. N.

*A ČLOVEK JE SAM IN TAKO
BOJEČ, KO SI ZAŽELI TRENU-
TKA SVOJEGA MIRU, LE PRE-
BLISKI SPOMINOV IZ DAVNI-
NE SE ZDAJ IN ZDAJ VTEPEJO
V RESNIČNI DAN, KI TAKO
NEZADRŽNO BEŽI IN BEŽI ...*

H. Č.

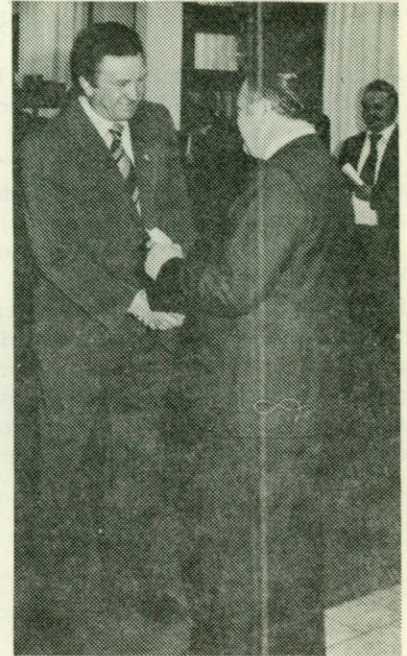
Sodelujte z nami! Svoje prispevke; pesmi, črtice, potopise, reportaže, fotografije; vse kar ste napisali, pošljite v Indok službo. In če vas še kaj zanima, pokličite interno 744 ali 113.

DRŽAVNA ODЛИKOVANJA DELAVCEM GORENJA

MEDALJA ZASLUGE ZA NAROD

ČAS Andreja ADOLF
FRANJKOVIČ Josipa BORIS
GERMAN Jakoba RUDI
HERODEŽ Vincenca ALBERT
HIRŠELJ Ivana MARJAN
KOS Karela FRANC
KRAŠEVEC Ivanke MAJDA
MELANŠEK-ŠME Jakoba ANKA
RANZINGER Jože ADOLF
ROSENSTEIN Janeza VIKTOR
ROTOVNIK Silva VINKO
SEVČNIKAR Stanka FRANC
SKORNŠEK Rafaela JOŽE
ŠENDULA Mihalja ANTAL
ŠKRUBA Franca FRANC
VAUPOT Viktora VIKTOR
VERŠEC Ivana JURIJ
VIŠNJAR Ivana FRANC
VIVOD Jože IZTOK
ZAMERNIK-LUŽNIK Stanislava EVA

MEDALJA DELA

AJDIČ Franca ZDRAVKO
ATELŠEK Franca FERDINAND
BEZLAJ Cirila CIRIL
BROŽ-POCAJT Ivana IVANA
BURIČ-ŠTOPFER Janeza IVANKA
CIGALA Jože VLADIMIR
CIMPERC Jakoba VALTER
ČASL Franca FRANC
ČASL Matije TEREZIJA
DUGI Stanka PETER
GLOJEK-GRIZNA Franca FANIKA
IRŠIČ-BRUNŠEK Jožefa MATILDA

JAGODIČ Vinka VILJEM
JELEN-PODVRATNIK Mihaela PAVLA
KLANČNIK-MARIČ Ivana KATARINA
KOLŠEK Franca FRANC
KOPUŠAR-KODRUN Antona CECILIJA
KOS Janeza MARIJA
LESKOVŠEK-PREMELČ Gvide MELITA
MILOSAVLJEVIČ Tome BRANISLAV
NEŽMAN-BURJA Franca LUCIJA
NOVINŠEK-ES Antona ANICA
ONUK Lovrenca LUDVIK
PESJAK-ZAVRŠNIK Alojza MARIJA
PLEŠNIK Franca IVANKA
POCAJT-URLEP Jože JOŽEFA

POLAK Petera MATILDA
PRPIČ-TROBIŠ Jakoba ANKA
RIBIZEL-VERDEV Franca HEDVIKA
RIBIZEL Drago JOŽE
ROŠKAR Stanka JOŽE
STRGAR-MIKULETIČ Antona MARIJA
SUŠEC Franca CILKA
ŠPEH-KUMER Ferdinanda PAVLA
TERGLAV Avgusta ROMAN
TOVRLJAN Šabana JAKUB
TRAVNER Avgusta MIRO
VERDER Franca FRANC
VOHAR-STRAH Franca TEREZIJA
VRHOVNIK Franca FRANC

**VSEM
NAGRAJENCEM
ISKRENE
ČESTITKE**

KITAJKE OBISKALE NAŠO TOVARNO

V ponedeljek, 23. aprila 1979 je 7-članska delegacija Nacionalne zveze žensk LR Kitajske obiskala našo tovarno.

Delegacijo so pozdravili družbeno-politični delavci Gorenje in sekretar občinske konference SZDL občine Velenje Tone Šeliga.

Skupno so si ogledali proizvodnjo v TOZD Elektronika, TOZD Štedilniki in TOZD Pralni stroji. Direktor TGO Gorenje Peter Krepel je goste seznanil z zgodovino podjetja in njegovim hitrim razvojem. O ekonomskem položaju žensk v Velenju, o 35.000 zaposlenih v Velenju, od tega je 9.000 žensk; o otroškem varstvu, kjer je zajetih 1400 otrok, o 1700 delegatkah v delegatskem sistemu občine Velenje, je spregovoril Tone Šeliga.

Delegacijo je zanimal predvsem materialni položaj žensk v Gorenju, kakšne so mere za zaščito delavcev, število delavk na vodilnih delovnih mestih, proizvodni razvoj tehnologije pri zmanjševanju naporov pri delu, kaj je samoupravljanje, koliko delavk se vključuje v samoupravljanje in še številna druga vprašanja. Na vse to so odgovarjale tudi naše sodelavke iz neposredne proizvodnje.

I. K.

DELAVSKI SVET

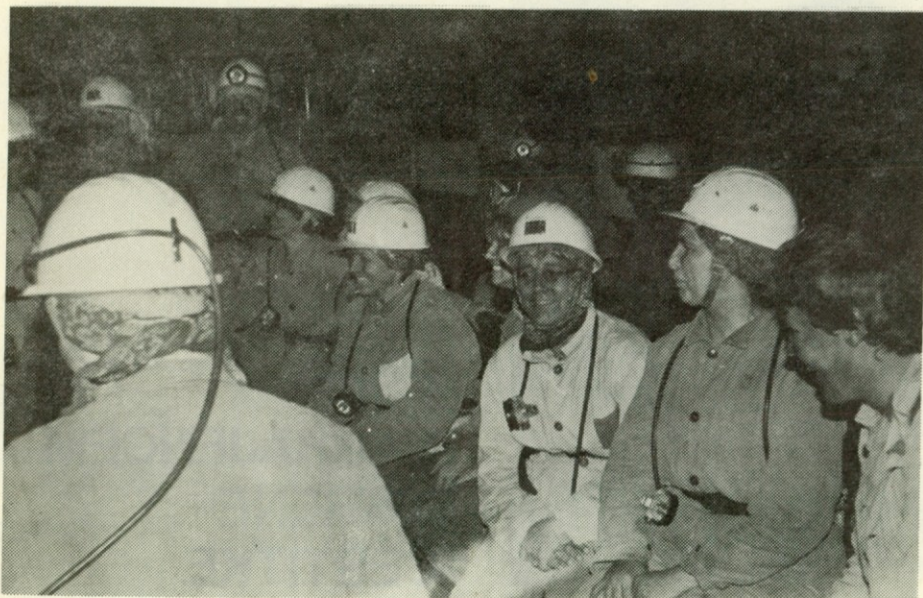
V torek, 24. aprila 1979, je zasedal delavski svet DO Gorenje TGO. Seja je potekala po naslednjem dnevnem redu:

1. Pregled izvajanja sklepov zadnje seje.
2. Obravnava poročila o poslovanju delovne organizacije v prvem tromesečju leta 1979.
3. Obravnava poročila o poslovanju naših podjetij v tujini.
4. Obravnava in sprejem sklepov o povečanju osebnih prejemkov, ki štejejo med materialne stroške.
5. Obravnava predlogov za zunanjetrgovinske odpise.
6. Ugotovitev rezultatov volitev dne 20. 4. 1979.
7. Obravnava predloga za povečanje prodajnih cen kuhinjskih elementov.
8. Obravnava predloga za prodajo stanovanjske hiše.
9. Imenovanje individualnega poslovnega organa — direktorja delovne organizacije —
10. Vprašanja delegatov.

Podrobnejše poročilo o seji bomo objavili v naslednji številki Informatorja.

Vsem delavcem TGO Gorenje Velenje iskreno čestitamo ob prazniku dela in želimo tudi v prihodnje mnogo delovnih uspehov

*Učenci in delavci
OŠ Miha Pintar Toledo
Velenje*

NA OBISKU PRI RUDARJIH

V zadnjem času je več skupin naših delavk obiskalo rudarje.

Sodelavke ene izmed skupin tozda Servis so navdušeno pripovedovale, kako je bilo v jami, globoko pod zemljo! Da, delo je težko. Je naporno. Res, treba je videti! Potem lahko ceniš in presojaš sam!

I N F O R M A T O R — list za informiranje delovnega kolektiva Gorenje TGO. Izdaja in ureja INDOK služba. Glavni urednik Hinko Jerčič, odgovorni urednik Marjan Salobir. Izhaja najmanj dvakrat mesečno. Naklada 7.000 izvodov. Tisk: Tiskarna Kinegraf Prevalje. Oproščeno plačila prometne davka po sklepu 421/I.